

5. navadna nedelja
Pirniče, 5. februar 2017
»Luč in sol«

Dragi bratje in sestre!

*»Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi,
da bodo videli vaša dobra dela
in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih«.*

S temi besedami nas Jezus danes vabi, da postanemo priče Božje ljubezni. In priča ljubezni preprosto ne moreš biti, če v tvojih dejanjih in tvojih besedah ni ljubezni. Zato Jezus jasno poudarja, da bodo ljudje prepoznali Očeta v nebesih le po naših dobrih delih.

Že starozavezno berilo iz knjige preroka Izaija nas vabi k delom ljubezni in usmiljenja: *»Daj lačnemu svoj kruh in pripelji uboge brezdomce v svojo hišo. Kadar vidiš nagega, ga obleci, in ne potuhni se pred svojim rojakom«*. Nagib za dela ljubezni, za dobra dela, ne prihaja iz nas samih; iz naše zavesti, da je prav, če delamo dobro. Nagib izvira iz naše zavesti, da smo bili tudi sami deležni ljubezni; da smo in živimo zato, ker nas je nekdo imel rad: najprej Bog, ki nas je, če se izrazimo z besedami psalmista, *»stkal v telesu naših mater«*. Potem so nam ljubezen izkazovali naši starši, naši bratje in sestre, družina sredi katere smo živeli. Potem sosedje in prijatelji, šola, župnija... Vsi ti mi dokazujejo, da jim ni vseeno zame. Da me imajo radi. In s kakšno pravico bi to ljubezen, ki sem je bil deležen, ohranil le zase? Naša dobra dela, bratje in sestre, so odgovor na ljubezen, ki smo jo prejeli od vseh strani. In končno: odgovor na ljubezen Boga, ki nam ni dal le telesnega življenja temveč po smrti in vstajenju Jezusa Kristusa, tudi možnost, da dosežem večno življenje v nebeški domovini.

Jezusov poziv naj bomo *»sol zemlje in luč sveta«* zato ni le vabilo na katero lahko odgovorimo ali pa tudi ne. Če smo dosledni v našem razmišljanju, potem bomo videli, da druge možnosti preprosto ni. Če si iskren do sebe moraš prej ko slej priznati, da v nekem smislu človek vedno ostaja dolžnik, ki je več prejel, kakor dal. In zato so dela ljubezni, dobra dela, naša sveta dolžnost.

Velikokrat, dragi bratje in sestre, se zgodi, da dobrote, ki si jo bil deležen, preprosto ne moreš v polnosti povrniti. Kako boš povrnil staršem, ki so ti dali največ, kar imaš, življenje? Če boš še tako pozoren do njih, jim tega daru ne boš nikoli poplačal. Ostal boš dolžnik. Pa vendar obstaja

pot, da jim izkažeš hvaležnost: tako, da sam podariš življenje svojim otrokom. Celó nek slovenski pregovor pravi: *»Otroci se oddolžujejo svojim otrokom in ne staršem.«*

Podobno je z ljubeznijo, ki nam jo je izkazal Bog, ko je za naše odrešenje poslal na svet svojega Sina, da je kot spravna žrtev za nas sprejel smrt na križu. Tudi to je dejanje, katerega cene ne bomo nikdar poplačali. Lahko pa izkažemo hvaležnost Bogu s tem, da delamo dobro našim bratom in sestram. Priložnosti za to, seveda ne manjka.

Obstaja pa nevarnost, predragi, da dobrih del ne bi počeli z namenom, da bi ljudje hvalili Boga, pač pa nas same. Taka dobra dela niso prav veliko vredna. Jezus bi nam v takem primeru brez pomisleka dejal: *»Dobili ste svoje plačilo«*. A nam se ne gre za tako plačilo; vsi vemo, da hvala ljudi, hvala sveta ne traja dolgo. Nenazadnje nas tudi Jezus svari pred to skušnjo govoreč: *»Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje«*. Zato se varujmo dobrih del, ki bi jih počeli le za to, da bi dosegli priznanje s strani ljudi: mnogo pomembnejše bo priznanje, ki nam ga bo za naša skrita dobra dela ob srečanje z njim izrekel večni sodnik. Amen.